

President de tots els algerians?

El primer assalt del combat entre els islamistes i el general Zéroual ha estat guanyat pel president, que avui sembla adreçar la seva atenció cap al diàleg amb l'oposició.

El règim militar algerià buscava legitimar-se amb les eleccions presidencials del 16 de novembre, i sembla que és a punt d'aconseguir-ho. Encara que les sospites sobre les irregularitats en l'escrutini no han quedat dissipades, el general Liamine Zéroual va obtenir un nombre important de vots, molt per damunt dels altres candidats, entre ells l'islamista moderat Mahfoud Nahnah. És ben cert que Zéroual ho ha tingut fàcil, perquè les principals formacions polítiques, com el Front Islàmic de Salvació (FIS), el Front de Forces Socialistes (FFS) i el Front d'Alliberament Nacional (FAN, ex-partit únic), no van participar en la consulta, que consideraven una estratagema dels militars per perpetuar-se en el poder.

S'ha de reconèixer que el primer assalt del combat entre Zéroual i els islamistes l'ha guanyat el general. No és que el règim deixi de ser menys pervers per aquesta elecció, sinó que el FIS ara es troba en una situació ben delicada, en la qual es juga el seu futur. Si l'anul·lació del procés electoral del desembre de 1991 li va do-

nar una aurèola de víctima dels militars, ara es troba que no pot continuar promovent la violència perquè gran part dels algerians s'hi mostren contraris. Els 20.000 morts dels tres anys de guerra civil són una contribució massa elevada en un país desfet pel saqueig dels diferents governs que han actuat en nom de la solidaritat internacional i el no alineament.

Zéroual tampoc no pot menysprear el marge de maniobra que li dona la victòria electoral. No pot passar per alt l'oposició, sobretot laica, que representa un sector important de la societat algeriana. Els primers passos del president sembla que van en aquesta direcció, de dialogar amb els integrants de la Plataforma de Roma, el document signat el gener de 1994 que demanava el restabliment de la democràcia a Algèria. Les resistències, però, poden venir dels intransigents, que cal assenyalar que n'hi ha en tots dos camps. El setmanari algerià *La Nation*, ben informat i crític amb els militars, assenjala que el mateix clan militar que va presentar Zéroual com a candidat argumenta que no s'ha de pactar res. Els intolerants defen-

Zéroual. El general busca el diàleg.

sen la mà dura contra els islamistes i la continuïtat d'un procés electoral exclouent, en el qual no participi el FIS. Defensen, resumint, els seus privilegis de grup dominant, i temen que els demanin comptes per la brutal repressió contra els islamistes i per actuar com depredadors.

Entre els islamistes també hi ha contraris al diàleg amb Zéroual. Encara que la direcció del FIS es mostra molt prudent i ha deixat entendre que reconeix la victòria del candidat militar, els més radicals han amenaçat la direcció de la formació islamista. Deixar sense sentit l'acció política violenta és un repte de Zéroual, que només pot aconseguir si es comporta com un cap d'estat de tots els algerians i no del clan militar que l'ha dut a la presidència. El primer gest que hauria de fer Zéroual és alliberar els líders històrics del FIS, Abassi Madani i Ali Belhadj. La reconciliació, com s'ha demostrat a Sud-àfrica, s'aconsegueix amb una dosi important de generositat i intel·ligència. Madani en llibertat pot ser el Mandela que moderi els ànims exaltats dels algerians després de tres anys de malson.

Antoni Castel

Panoràmica de la ciutat d'Alger. La majoria de la societat algeriana rebutja l'ús de la violència demostrada pels islamistes.